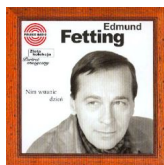

Edmund Fetting - Nim wstanie dzień (2002)

Written by bluelover

Tuesday, 01 April 2014 15:43 -

Edmund Fetting - Nim wstanie dzień (2002)

1. *Nim wstanie dzień* 2. *Miała na imię* 3. *Bliska i daleka* 4. *Pod dębem książęcy* 5. *Ksieźyc we włosy* 6. *Tacy jesteśmy ładni* 7. *A jednak żal* 8. *Żołnierskie buty* 9. *Przyjdzie dzień* 10. *Piosenka-wrzesień* 11. *Mój bracie* 12. *Jesienne piwo* 13. *To trudna rzecz* 14. *Piosenka o niebieskich ptakach* 15. *Przyzwyczałem się* 16. *Halo tu portier* 17. *Wszystko jedno* 18. *Był raz osioł* 19. *I teraz cię pytam* 20. *Nasze wdowy* 21. *Tik tak* 22. *Niemoralne dziewczyny* 23. *Czterej pancerni i pies* 24. *Przed nami Odra* 25. *Nie szukaliśmy śmierci* 26. *Dzieci wojny* 27. *Dzień dobry Nike*

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny, piosenkarz, muzyk jazzowy. Studia aktorskie rozpoczął w warszawskiej PWSA (później PWST), ale ich nie ukończył, usunięty za "brak talentu".

Zadebiutował w Teatrze Ziemi Opolskiej, z którym związany był do 1950. Kolejne sezony (1951/52 i 1952/53) spędził w zespole aktorskim Teatru im. W. Bogusławskiego w Kaliszu. Był także asystentem reżysera. W latach 1953-56 występował na deskach Teatru Jaracza i Nowego w Łodzi oraz przez krótki okres w warszawskim Teatrze Komedia. Od 1957 w gdańskim Teatrze Wybrzeże, gdzie w przedstawieniach reżyserowanych przez A. Wajdę, J. Golińskiego i Z. Hübnera stworzył swoje najwybitniejsze kreacje. Po powrocie do Warszawy grał w teatrach: Dramatycznym (1960-66). Najciekawsze role stworzył w Powszechnym (1974-79 i 1980-84) za dyrekcji Z. Hübnera, potem we Współczesnym (1979-80), Na Woli (1984-86) i Kwadracie. Łącznie zagrał kilkadziesiąt pierwszo- i drugoplanowych ról teatralnych.

Niemal od początku istnienia telewizji blisko z nią współpracował. Zagrał prawie w stu spektaklach poniedziałkowego Teatru Telewizji, Teatru Prozy, a także w Teatrze Sensacji i Teatrze "Kobra". Współpracował również ze Studiem Opracowań Filmów w Warszawie, gdzie na potrzeby kinematografii i telewizji stworzył kilka wybitnych kreacji w dubbingu, m.in. w "Dwunastu gniewnych ludziach" Lumeta. Był także lektorem czytającym komentarze do filmów dokumentalnych.

Dysponował szerokim wachlarzem środków artystycznych. Z powodzeniem grywał zarówno postaci pełne liryzmu, ciepła, szlachetności, jak i skrajnie negatywne, chłodne i cyniczne, które jednak mimo wszystko zachowały pewną dozę wdzięku. Charakterystyczny, lekko ironiczny

Edmund Fetting - Nim wstanie dzień (2002)

Written by bluelover

Tuesday, 01 April 2014 15:43 -

uśmiezek dystansowały go od otoczenia i odtwarzanej postaci. Warunki fizyczne, wygląd zewnętrzny, elegancja spowodowały, że chętnie obsadzano go w rolach inteligentów, wojskowych, arystokratów, dyplomatów, uczonych, lekarzy i duchownych. W filmach i w telewizyjnych widowiskach sensacyjnych często odtwarzał komisarzy policji lub wyrafinowanych przestępców. Najchętniej grywał role współczesne, choć w jego bogatym dorobku nie brakowało także ról kostiumowych.

Pierwsze kontakty Fettinga z muzyką sięgają jeszcze lat okupacji (fascynacja zespołem braci Brodzińskich, orkiestrą George'a Scotta, pianisty Stępowskiego). W latach czterdziestych zapoznał się z nagraniami jazzowymi, które zaczął także kolekcjonować. Dzięki bratu pianiście, i pod jego kierunkiem, rozpoczął naukę gry na fortepianie. Jako muzyk (pianino, akordeon) i kierownik jazzowej grupy "Marabut" debiutował w warszawskiej YMCA w sezonie 1947/48. Po powrocie do Warszawy związał się z Polskim Radiem (jako aktor, konferansjer, piosenkarz). Ta współpraca trwała aż do śmierci. Debiutował jako lektor w Radiowym Studiu Piosenki, prowadzonym przez A. Osiecką i J. Borkowskiego. Tam też rozpoczął karierę jako piosenkarz. Głównie kojarzony z balladą, gatunkiem, w którym uznawany był za mistrza. Wykonywał m.in. piosenki muzyków o proweniencji jazzowej: K. Komedy, A. Trzaskowskiego, A. Kurylewicza, K. Sadowskiego, a także A. Walacińskiego, A.J. Marka i M. Małeckiego. Największy rozgłos i uznanie przyniosło mu wykonanie ballady "Nim wstanie dzień" (muz. K. Komeda, sł. A. Osiecka) z filmu "Prawo i pięść" oraz piosenki "Deszcze niespokojne..." (muz. A. Walaciński, sł. A. Osiecka) do serialu "Czterej pancerni i pies". Wykonywał także piosenki ze światowego repertuaru, np. "Il faut savoir" (To trudna rzecz) z repertuaru Ch. Aznavoura czy "September Song" (muz. K. Weill), w jazzowej aranżacji Z. Namysłowskiego. Popularność przyniosła mu śpiewana rola Higginsa w "My Fair Lady" (aranż. Roman Czuby). Brał także udział w licznych koncertach estradowych. Od 1953 do 1982 był członkiem SPATiF-ZASP, w tym przewodniczącym Oddziału Gdańskiego (1958-60). ---Andrzej Androchowicz, filmpolski.pl

download: [uploaded](#) [yandex](#) [4shared](#) [mediafire](#) [solidfiles](#) [mega](#) [filecloudio](#) [nornar](#) [a nonfiles](#) [ziddu](#)

[back](#)